

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

16 DÉCEMBRE 1952.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 25 avril 1896
sur la réhabilitation des condamnés.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Suivant la jurisprudence, toute demande de réhabilitation doit porter sur toutes les condamnations qui ont été subies par le requérant. Ainsi décida notamment la Cour de Cassation le 14 décembre 1908, Pasicrisie 1908, I, 51.

Cette jurisprudence était tout à fait judiciaire et correspondait à l'esprit de la loi.

Mais les conditions de la vie moderne demandent que la loi soit élargie, de manière à écarter un obstacle à la réhabilitation, né des conditions de la vie moderne.

Autrefois, tout délit, toute infraction, manifestait une persistance de l'esprit asocial de délinquance.

Aujourd'hui au contraire, les dangers de la circulation amènent souvent de très honorables citoyens à subir des condamnations ne révélant chez le condamné aucun penchant à la délinquance volontaire.

Le citoyen moderne qui conduit une voiture automobile doit souvent se résigner à faire l'objet de condamnations mineures.

Or ces condamnations empêchent toute réhabilitation pour des faits plus graves, étant donné que les condamnations du chef de roulage peuvent se répéter tous les 4 ou 5 ans et empêcher dès lors la réalisation de la condition prévue par l'article premier, tertio, de la loi du 25 avril 1896.

Prenons un exemple. Un jeune homme a été condamné du chef de coups volontaires ou du chef de recel ou de vol.

Un commerçant a été condamné pour infraction à la police du commerce.

Il s'agit de condamnations portant atteinte à l'honorabilité du condamné. Celui-ci désirera obtenir sa réhabilitation, et il sera judiciaire de la lui accorder s'il a manifesté son parfait reclassement moral.

Or, la Cour d'Appel sera dans l'impossibilité de lui accorder sa réhabilitation s'il a encouru au cours des cinq dernières années une condamnation résultant d'une infraction en matière de roulage.

16 DECEMBER 1952.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 25 April 1896
op het eerherstel in strafzaken.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Volgens de rechtspraak, moet iedere aanvraag tot eerherstel betrekking hebben op al de door de verzoeker ondergane veroordelingen. Aldus besloot o. m. het Hof van verbreking op 14 December 1908, Pasicrisie 1908, I, 51.

Die rechtspraak was ten volle verantwoord en stemde overeen met de geest van de wet.

De moderne levensomstandigheden eisen echter dat de wet zou verruimd worden, ten einde een hinderpaal voor het eerherstel uit de weg te ruimen, welke uit die omstandigheden voortvloeit.

Vroeger wees ieder wanbedrijf en ieder misdrijf op het voortduren van een asociale delinquentiegeest.

Thans, daarentegen, brengen de gevaren van het verkeer vaak mede dat zeer achtenswaardige burgers veroordelingen oplopen, die op geen enkele neiging tot vrijwillige delinquentie bij de veroordeelde wijzen.

De moderne burger die een autovoertuig bestuurt moet zich dikwijls lichte veroordelingen laten welgevallen.

Welnu, die veroordelingen verhinderen ieder eerherstel voor ernstige feiten, aangezien de veroordelingen opgelopen wegens verkeersmisdrijven op de 4 of 5 jaar opnieuw kunnen voorkomen en, derhalve, verhinderen dat de voorwaarde vervuld wordt, vastgesteld bij het eerste artikel, tertio, van de wet van 25 April 1896.

Laten wij een voorbeeld geven. Een jongeman werd veroordeeld wegens vrijwillig toegebrachte slagen of wegens heling of diefstal.

Een handelaar werd veroordeeld wegens overtreding van de handelspolitie.

Dat zijn veroordelingen die de eerbaarheid van de veroordeelde in het gedrang brengen. Indien deze eerherstel wenst te bekomen, dan past het, hem dit te verlenen indien hij het bewijs levert van zijn zedelijke wederaanpassing.

Welnu, het zal het Hof van beroep onmogelijk vallen hem dat eerherstel te verlenen, indien hij in de loop der vorige vijf jaren een veroordeling heeft opgelopen wegens een verkeersmisdrijf.

La condamnation et l'extinction de la peine pour cette infraction de roulage ne remontant pas à cinq ans au moins, la réhabilitation ne peut être accordée pour cette infraction; or, suivant la jurisprudence la réhabilitation ne peut être accordée que pour toutes les condamnations subies par le requérant au moment où il a introduit sa demande.

Il semble souhaitable que les requérants puissent obtenir leur réhabilitation pour les infractions importantes remontant à plus de cinq années, sans qu'il faille exiger la réhabilitation pour des infractions mineures remontant à moins de cinq années.

Bien entendu, si nous proposons que la réhabilitation puisse être demandée en excluant les condamnations remontant à moins de cinq années, il s'agit simplement d'une question de recevabilité.

La Cour d'appel examinant l'affaire au fond pourra parfaitement estimer que, en raison des condamnations nouvelles encourues depuis moins de cinq années, le requérant ne mérite pas la réhabilitation et, dès lors, celle-ci pourra lui être refusée.

Mais le moyen de non-recevabilité doit à notre avis disparaître.

C'est pourquoi nous proposons que soit ajoutée à la loi une précision disant que la demande de réhabilitation doit porter sur toutes les condamnations pour lesquelles sont réunies les conditions visées au tertio de l'article premier, c'est-à-dire sur toutes les condamnations dont la peine est éteinte depuis cinq ans au moins.

A *contrario*, la demande de réhabilitation ne doit plus porter sur les condamnations encourues ou éteintes depuis moins de cinq ans.

Daar de veroordeling en het verval van de straf voor dit verkeersmisdrijf niet dagtekenen van vóór ten minste vijf jaar, kan geen eerherstel verleend worden voor dit misdrijf; welnu, volgens de rechtspraak mag eerherstel alleen worden verleend voor al de veroordelingen die de verzoeker heeft ondergaan op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indient.

Het schijnt wenselijk dat de verzoekers eerherstel zouden kunnen bekomen voor de belangrijke misdrijven die van vóór meer dan vijf jaar dagtekenen, zonder dat eerherstel moet geëist worden voor de lichte misdrijven van vóór minder dan vijf jaar.

Wanneer wij voorstellen dat eerherstel zou kunnen aangevraagd worden mits uitsluiting van de veroordelingen die minder dan vijf jaar oud zijn, dan spreekt het vanzelf dat het hier slechts een kwestie van ontvankelijkheid geldt.

Het Hof van beroep zal steeds de zaak naar de grond kunnen onderzoeken en zeer terecht van mening zijn dat de verzoeker, wegens nieuwe veroordelingen opgelopen sedert minder dan vijf jaar, geen eerherstel verdient, en, derhalve, kan dit hem geweigerd worden.

Maar het middel van niet-ontvankelijkheid moet onzes inziens verdwijnen.

Daarom stellen wij voor aan de wet een nadere bepaling toe te voegen, waarbij gezegd wordt dat de aanvraag tot eerherstel moet slaan op alle veroordelingen, waarvoor de in tertio van het eerste artikel bedoelde voorwaarden vervuld zijn, t.t.z. op alle veroordelingen waarvan de straf sedert ten minste vijf jaar vervallen is.

Daarentegen moet de aanvraag tot eerherstel dus niet meer slaan op de veroordelingen welke niet sedert ten minste vijf jaar opgelopen of vervallen zijn.

E. CHARPENTIER.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

L'article premier de la loi du 25 avril 1896 est complété par le texte suivant :

« 6° La demande de réhabilitation doit porter sur toutes les condamnations pour lesquelles sont réunies les conditions visées au 3° ci-dessus. »

11 décembre 1952.

E. CHARPENTIER,
R. NOSENT,
A. DE VLEESCHAUWER,
J. OBLIN,
P. VANDEN BOEYNANTS,
J. MERTENS DE WILMARS.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Het eerste artikel van de wet van 25 April 1896 wordt aangevuld met de volgende tekst :

« 6° De aanvraag tot eerherstel moet slaan op alle veroordelingen, waarvoor de in bovenstaand 3° bedoelde voorwaarden vervuld zijn. »

11 December 1952.